

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 9. Leto IV.
v LJUBLJANI, 11. maja 1905.

Izhaja
vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“,
Tiska „Katoliška tiskarna“,
Urejuje Janez Ev. Kaian.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina IX. zvezka:

	Stran
Kraljici maja	129
Če bo imela družba treznosti kaj uspeha	130
Junaška ljubezen do bližnjega	131
K Očetovemu Srcu!	132
Velikonočne počitnice v Rimu	134
Pismo slovenskega vojaka svojim tovarišem	134
Ob škofovem sprejemu	137
Božja pot B-le vode na Štajerskem	137
Šola krščanske popolnosti	139
Volk v ovčji obleki	139
Prošnja sv. Nikolaja	140
Cerkveni razgled po domovini	141
Zahvale za uslišano molitev	144
Darovi	144

Vse tiskovine za **Marijine družbe** in za **Družbo treznosti** (sprejemnice in vpisovalne pole) se dobe v **Ničmanovi prodajalni „Katol. tiskovnega društva“**. — Sprejemnice za Marijine družbe (jako lepa slika Brezmadežne) se dobé po **znižani ceni** 24 h (prej 30 h).

Sezite po njih!

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 13

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem

Antonija Mildner.

Kraljici maja.

Zelenje novo krije širno plan,
prekrasno je opravljena ravan,
in iz zelenja gleda cvetk nebroj
na svod neba,
kot da pošiljale pozdrav bi svoj
Kraljici majnika.

Iz pestrih čašic jim zveni
akord mehak in mil,
kot da ga je krilatec sam
iz božje strune vlil,
šepet skrivnosten kot iz raja:
„Češčena si, Kraljica maja!“
Tam v tihem logu slavček sanja
in pesem novo žvrgoli,
pač lepšo kakor druge dni — —
ta slavospev Kraljici klanja.
Kako čarobno spev zveni:
„Kraljica maja, slava ti!“
Vse kar živi, se tajno giblje,

pomladni dih cvetličje ziblje,
v valovih mirnih se priklanja,
neslišno sapica pozvanja,
in po vsemiru pesem vstaja:
„Češčena si, Kraljica maja!“
Po širnem stvarstvu zlato solnce gleda,
in s prstom mehkim po dobri piše,
ime Marijino v zelenje riše,
na bilki vsaki zablesti beseda:

„Kraljici maja.“

Kraljici maja poje širni svet,
nji sije solnce, klije nežni cvet.
Kraljici maja tisoč src gori,
ljubezen vroča ji prinaša dar,
prižiga večno luč ji pred oltar,
in tisoč ust prisego govori,
in dan na dan doni do raja:
„Otrok sem tvoj, Kraljica maja.“

S. Elizabeta.

Če bo imela Družba treznosti kaj uspeha?

Na to vprašanje smo obljubili v predzadnji številki odgovoriti.

Razložili smo družbena pravila in zahteve. In morebiti se je marsikdo, ki je to bral, mislil: No, to je že vse prav in res, toda — ali bo pa to tudi kaj pomagalo? Ali bo kaj uspeha? To je poglavitno vprašanje!

Na to vprašanje slišimo koj dva glavna ugovora. Z ene strani se pravi: Nič ne boste opravili! — z druge slišimo: Ja, vi boste pa škodovali vinogradnikom; kako bodo pa vino v denar spravili, če ga ljudje ne bodo pili?

Kaj pravite na ta dva ugovora? Ali se Vam zdita zelo modra in premišljena? — Ali ne čutite, da si ta dva ugovora nasprotujeta, da drug drugega pobijata, in s tem kažeta, da sta iz trte izvita in prazna? Če ne bomo nič opravili, potem tudi pridelovavcem in prodajavcem pijač ne bomo nič škodili. Če bi pa tem kaj škodili, potem bomo nekaj gotovo dosegli, namreč ravno to, da bi se manj pilo.

Torej ta dva ugovora sta prazna, samo v sili iz trte izvita od takih, ki o treznosti nič slišati nočejo; nobeden izmed njiju ne velja. Resnica je pa ravno na sredi.

Nič se ne bojte vi ljubi vinogradniki, dolenski, štajerski in goriški pred to nevarnostjo. Če nekateri ljudje na svetu obljubijo radovoljno uboštvo, zaradi tega se ni bati, da bi ne bilo na svetu več ljudi dobiti, katerim bi se mogel denar oddati; in če nekateri obljubijo vedno devištvo, zaradi tega ni strahu, da bi človeški rod konec vzel. Tako se tudi vam ni treba bati od naše družbe treznosti, če bo tudi kaj uspeha imela, nikake škode. Nevarnost za vaš pridelek je vse kje drugod; pa o tem ne bomo govorili; malo treznosti se vam pa ni bati; zaradi nje se bo vino še vedno lahko prodalo in popilo.

Kaj pa oni, ki „pijače“ prodajajo — gostilničarji — ali tem ne bo nič škode? — Na to odgovorimo: Nekaj gostiln je potrebnih, posebno v sedanjem času, ko ljudje toliko sempatije hodijo, in tem družba treznosti ne bo nič škodovala, morebiti še koristila. Da je pa sedaj gostiln preveč, kdo tega ne vé? To vedo

gostilničarji sami in tudi čutijo in nad tem tožijo. V naši vasi — pravil mi je pred nekaj dnevi neki gospod — je v dolžini petih minut 13 gostiln (!) Kako morejo vendar ti ljudje izhajati?! — Torej, če pa družba treznosti kdaj to doseže, da se to nepotrebno preveliko število gostiln in še bolj žganjarn skrči, ne bo nikake škode.

S tem smo odgovorili na drugi ugovor: češ, družba treznosti bo napravljala ljudem škodo.

Odgovorimo še na prvega: Nič ne boste opravili!

Na to rečemo: Misli, da bo družba treznosti svet pre naredila namáb, v enem letu, je abotno. Pijančevanje je prava ljudska bolezen. Bolezen se lahko dobi naenkrat, odpravi pa le polagoma. Ta ljudska bolezen se pa celo ni dobila na enkrat, ampak le polagoma; koliko manj se bo odpravila naenkrat! Če se bo pa ta bolezen začela polagoma ozdravljati, se bo tudi enkrat vsaj kolikertoliko ozdravila; če se pa nikoli začelo ne bo, češ, saj ni vredno poskušati, se pa tudi nikoli nič zboljšalo ne bo, ampak le še poslabšalo, kakor se zdaj slabša od leta do leta. Marsikdo je bogataš postal iz nič. Kako? Najprej se je zadovoljil z malim, malo premoženje pa je naraščalo in nazadnje je spravil veliko skupaj. Če bi bil pa rekel spočetka: Teh malih krajcarjev se ne izplača zbirati, bi ne bil nikdar nič imel. Tako je tudi tukaj.

Torej, če upamo vsaj polagoma nekaj uspeha, kje naj ga pa pričakujemo? Ali bomo stare pijance pre naredili? Pri teh je res upati malo sadu. Saj je znano, kdaj se pijanec spreobrne. Toda časih se pa semtertja le primeri. Pravijo, če se pijanec spreobrne, je to čudež. Na drugi strani je pa spet znano, da se čudeži še vedno godé. No, in tako se časih tudi ta čudež zgodi, da se kak pijanec poboljša. Seveda čudeži so redki. Pa recimo: če bi se v vsaki fari, kjer se družba treznosti vpelje, oprijel družbe in zdržal pijače le en pijanec, in če bi se družba po vseh farah ustanovila, bilo bi to recimo samo na Kranjskem, blizu tristo ljudi. Vprašam: Ali tristo ljudi — in če jih

je tudi nekaj manj — ki jih rešimo časne in in morda tudi večne nesreče, ni vredno, da se zanje pokusi vse?! . . .

Toda to priznamo, da pri starih pijancih primeroma ne bomo veliko opravili. Vprašam pa: Ali ni veliko bolje, bolezen preprečiti kakor pa ozdraviti? Zdravniki ozdravijo primeroma le malo bolezni, zato priprosti ljudje navadno nimajo prav veliko zupanja do zdravnikov. Zdravniki pa sami pravijo: Mi nismo samo za to, da bi bolezni zdravili, ampak še bolj za to, da jih zabranjujemo. To je resnica. Ali ne vidite, koliko bolezni so zdravniki zabranili? Strašne nalezljive bolezni, ki so bile časih strah in groza ljudstva, kakor kuga in kolera, mi le še po imenu poznamo, ker so skoro popolnoma premagane. Zakaj? Zato ker se tako pazi nanje, da se ne razvijejo in razširijo. — Ali ne storimo človeku večjo dobroto, če nedolžnega ohranimo nedolžnega, kakor če šele zgubljenega spreobramo? Zakaj imamo Marijine družbe? Zato da bi nedolžne ohranili nedolžne.

Taka je tudi s treznostjo, oziroma s pija-

nostjo. Ali ne vidite, da se delajo vedno novi pijanci? In da se ti pijanci lahko preprečijo, če se v pravem času nanje pazi?! Po naših šolah sedi na tisoče pijancev, to je: fantičev, ki bodo pijanci, če se ne bo nanje pazilo; ki se pa dajo rešiti s prav malim trudom, če se koj zastavi. „Principiis obsta, sero medicina paratur“, pravi latinski pregovor. V začetku se ustavi, prepozno zdravilo je zastoj! Sklep: V družbo treznosti naj se zapisuje zlasti mladina, kateri je odprta družba že od vstopa v šolo — poglejte pravila!

Vidite, tako si mi mislimo uspehe družbe treznosti. Kaj pravite na to, vi vsi, ki ljubite ljudstvo in se Vam smili v nesreči? . . .

„Nič ne boste dosegli!“ Res: Če se nič ne dela, če se še poskusi ne, se ne opravi nič! Če se pa le poskuša in dela in trka in vrta, ni ga morja tako širokega, da bi se ne prebrodilo, ni je gore tako visoke, da bi se ne prehodila, ni ga jekla tako trdega, da bi se ne prebilo!

Prihodnjič zaenkrat zadnjo besedo o tem.

Junaška ljubezen do bližnjega.

Junaško dejanje se je pred kratkim vršilo v Barceloni. V neki tovarni je padel v vrelo barvo 14letni fant, sin tovarniškega delavca. Oparil si je obe nogi v tekočini, namešani z bakrenim vitrijolom. Rane so bile grozne, akoravno so ga delavci takoj opretili. Rane so se kmalu razširile od podkolen gori do stegen in zdravnik je izjavil, da bo moral deček dati obe nogi. Rešitev bi bila mogoča le, ako se polože na opečena mesta zdravi deli človeške kože. Ker pa so bile rane jako velike, bi ne zadostoval eden. Prvi se je oglasil

tovarniški kaplan in komaj v 12 urah, ko so zaznali delavci za njegov zgled, oglasilo se jih je okrog dvajset. S temi junaki sta tekmovala tudi oba sina tovarnarjeva, Klavdij in Santjago. Njihova požrtvovalnost je delovala kakor signal in drugi dan se je oglasilo zopet 35 delavcev. Zdravnik je uvidel, da takega števila ne potrebuje in je izbral izmed onih, ki so se oglasili prvi, 10 najbolj zdravih. Tovarnarjeva sina in kaplan sta bila zraven s sedmimi delavci. Od teh je potem zdravnik vzel potrebne kožne dele, da reši mladega reveža.

K Očetovemu Srcu!

4. Najmogočnejši vladar.

V celem širnem cesarstvu ga pač ni človeka, h kateremu bi se v tolikem številu zatekali ljudje v svojih potrebah in nadlogah kot se zatekajo k našemu cesarju. Iz vseh krajev širnega cesarstva prihaja k njemu dan za dnevom nešteto prošenj. Zakaj pač? Gotovo zaradi tega, ker se njegovi podložniki zavedajo da ima zanje dobro očetovsko srce. A ne samo radi tega, ampak tudi zato, ker vedo, da jim more pomagati. Ali pa mar vedno? O, tudi njemu, dasi je mogočen vladar, so le premnogokrat zvezane roke, da ne more pomagati, dasi bi to rad storil. Dasi mu je pokornih na tisoče ljudi, dasi je na tisoče vojakov pripravljeno izvršiti njegova povelja, vendar so tudi njegovi mogočni besedi stavljeni meje. Tako se n. pr. neizprosna smrt kar nič ne ozira na besede tudi najmogočnejšega vladarja, ampak brez ozira ugrabi drago nam življenje. Toda vkljub temu, da so tudi vladarju v mnogih zadevah zvezane roke, vendar se njegovi podložni v mnogih potrebah kaj radi zatekajo k svojemu vladarju, ker vedo, da jim more pomagati v mnogih potrebah. S koliko večjim zaupanjem bi pač morali šele hiteti k očetovskemu Srcu Jezusovemu, saj je to Srce srce najmogočnejšega vladarja, kateremu ni nemogoča nobena reč. Ali hočeš dokazov? Le vzemi v roke sv. evangelij, pa se boš kaj lahko o tem prepričal.

Tu vidiš nešteto množico ljudi, ki se je zbrala krog njega, da posluša njegov zveličavni nauk. Več dni je že pri njem. Ne zmeni se ne za jed, ne za kaj drugega. Pozabila je na svoj

dom, na svoje drage, z eno besedo na vse. A očetovsko Srce Jezusovo ni nanje pozabilo. „Množica se mi smili“; „ker glejte! tri dni je že pri meni, in nimajo kaj jesti. In ako jih lačne spustim na dom, bodo omagali na potu.“ (Mark. 8, 2. 3.) Toda kdo bo nasitil toliko množico? Učenci imajo le sedem kruhov in nekaj ribic. A on ukaže množici sesti po tleh. Vzame sedmere kruhe, zahvali nebeškega Očeta, razlomi kruh ter dá oboje učencem, da razdele med množico. „In so jedli“ pravi evangelij, „in se nasitili, in so pobrali ostanke koscev, sedem jerbasov. Njih pa, kateri so jedli, je bilo okoli štiri tisoč.“ (Mark. 8, 8. 9.) Kje je na svetu vladar, ki bi mogel s sedmerimi kruhi in nekaterimi ribami nasititi štiri tisoč ljudi? Jezus je pa to storil s svojo vsemogočno besedo. Ali ni torej najmogočnejši kralj? Pa ne misli, da se je njegova moč zmanjšala. „Jezus Kristus je isti včeraj in danes in na vse veke“ ti kliče sv. apostol. Ako si torej v pomanjkanju, ako ti morda nedostaja najpotrebnejšega, h komu se pač moreš z večjim zaupanjem zateči kot k očetovemu Srcu Jezusovemu, saj je srce najmogočnejšega vladarja.

Huda nadloga je pomanjkanje, a še hujša je bolezen. V pomanjkanju večinoma najde človek dobre ljudi, ki mu pomagajo iz zadrege, a v bolezni le premnogokrat zastoj išče pomoči pri ljudeh. Kolikokrat bi marsikdo dal vse premoženje, da bi se rešil bolezni, a mu noben zdravnik ne more pomagati. Kolikokrat bi starši žrtvovali vse, ako bi jim zdravnik mogel rešiti bolnega otroka, a on pri najboljši volji ne more pregnati bolezni, ki preti pokon-

čati drago življenje. Pokliči k takemu bolniku najmočnejšega vladarja, tudi njegova beseda tu nič ne izdâ; prazna je vsa njegova moč. — Vse drugače pa je bilo in je še pri našem najvišjem kralju Jezusu Kristusu. Le poglej v evangelij! Na vsaki strani boš skoraj našel, kako so na njegovo povelje bežale tudi najtrdovratnejše bolezni. Tu je od rojstva slep mladenič, tam gluhomuteč; tu osemtridesetletni bolnik, tam neozdravljivi gobovec. Zatekli so se k Gospodu, ki jim je tako očitno razodeval skrbno očetovo srce, in on se dotakne njihovih oči, ušes, le reče in bolezen je izginila. — Kar nobenemu najmočnejšemu kralju, najbolj izvedenemu zdravniku ni mogoče, to je njemu mogoče. In ti bi se še mogel obotavljati, da bi z največjim zaupanjem ne hitel k njemu, k njegovemu Srcu, ako te muči huda bolezen, ako ti hoče ugrabiti in pokončati drago življenje, dobrega očeta, skrbno mater, ljubljenega otroka?

Druga podoba. Nekoč se pelje Gospod s svojimi učenci po jezeru Genezaret. Tu nastane velik vihar, da so valovi čoln pokrivali; Gospod je pa spal. Učenci vsi prestrašeni ga zbudé rekoč: „Gospod! otmi nas, poginjamo.“ Kaj stori? Vstane in zapove vetrovom in morju in — bila je velika tihota. (Mat. 8, 25. 26.)

O mogočnem kralju Aleksandru se bere, da je dal nekoč morje z verigami preteptsti, ker mu je požrlo več ladij. Kako smešno, kaj ne! Pa morje se tudi nič ni zmenilo za grožnje mogočnega kralja, ampak mu je tudi naprej kakor dotlej pokončavalo ladje. Jezus pa z eno besedo ukroti vetrove in morje. Ali si moreš misliti mogočnejšega vladarja? Ali ne boš torej tudi ti posnemal učencev ter hitel k presv. Srcu Gospodovemu v enakih okoliščinah. O tudi v našem življenju se le premnogokrat vzbude viharji, viharji skušnjav, ki prete potopiti našo dušo v brezkončno brezdno pregreh in naposled v brezdno večnega pogubljenja. Kolikrat pridemo v nevarnost izgubiti svoje dušno kakor tudi telesno življenje. Glej, tu imaš priliko, da posnemaš učence ter hitiš k očetovemu presv. Srcu Jezusovemu ter kličeš k njemu z vsem zaupanjem: „Gospod, otmi nas, poginjamo!“

Pri nobeni reči se pa človeška onemoglost tako živo ne kaže kot pri smrti. Kar je smrt ugrabila, tega ji nobena zemška oblast, nobena učenost ne more odvzeti. Tudi najmočnejši zemski vladar ne more več v življenje priklicati človeka, ki je zapadel smrti. Jezus pa je pokazal, da je njemu tudi smrt pokorna. Na njegovo povelje je morala iz svojih rok izpustiti žrtve, katere je bila ugrabila. Tu je deklica, katero oživi potrtemu očetu; tam mladenič, katerega obudi žalostni materi. Svojega ljubega prijatelja Lazarja prikličie iz groba, v katerem je bil že štiri dni ležal. Ali je mogoče, da bi pri pogledu na to neomejeno moč Gospodovo, kateri se vse pokori, ne hitel v svojih bridkostih in težavah z največjim zaupanjem k njegovemu Srcu?

Leta 1882. so vedni naliivi mesecev septembra in oktobra povzročili velike povodnji na južnem Tirolskem in v pusterski dolini. V veliki nevarnosti je bila tudi hiša, stoječa tik potoka v bližini vasi Marija Luggau. Bati se je bilo, da bo narasli potok izpodjedel zemljo ter porušil hišo. Kaj storé prebivalci te hiše? Gospodar in drugi sosedje delajo noč in dan, da bi odvrnili pretečo nevarnost. Gospodinja in njena hči pa hitita v cerkev ter poklekneeta pred tabernakelj. S solzami v očeh se zatečeta k usmiljenemu Srcu Gospodovemu ter ga prosita, da naj odvrne pretečo nevarnost. In nista zastoj zaupali. Par korakov pred hišo je potok prestopil svoj breg ter si v velikem krogu krog hiše napravil novo strugo ter za hišo zopet zavil v svojo staro strugo. Vsak, ki je to videl in tudi tisti, ki nam to pripoveduje, (Sendbote d. göll. Herz. Jesu 1883. 10. zvezek) je bil prepričan, da je ta hiša bila pod posebnim varstvom božjim, zakaj le božja neskončna moč je mogla to povzročiti. Ta hiša, ki še danes stoji, je pač živa priča, da nam v zakramentu presv. Rešnjega telesa bije Srce najboljšega Očeta, ki je Srce vsemogočnega Kralja, kateremu se vse pokori in pri katerem moremo najti v vseh svojih nadlogah in potrebah najizdatnejši tolažbo in pomoč.

J. M. Seigerschmied.

Velikonočne počitnice v Rimu.

Večno mesto Rim z neštevilnimi svetišči in umetninami vabi zlasti v lepem pomladnem času katoličane celega sveta v svoje središče. O velikonočnih počitnicah se je ojunalo tudi precejšnje število srednješolskih dijakov iz Ljubljane in Kranja, da so poromali v spremstvu nekaterih gg. profesorjev v starodavno mesto, ki je središče krščanstva, središče umetnin in znamenitosti. Vsako stoletje ima tu svoje sledove, stopinje vseh narodov so vtisnjene v tej sv. zemlji; vsak kamen je, rekel bi, spomenik, vsak prah govori in na vsaki korak vstajajo človeku pred dušne oči duhovi, ki pripovedujejo o velikih dogodkih zgodovine.

Ni vsakemu zemljanu dana prilika, moliti na grobeh sv. apostolov — prvakov, obiskati katakombe, podzemeljska pokopališča in svetišča kristjanov za časa preganjanja; ni dano vsakemu, od namestnika Kristusovega, od svetega Očeta prejeti sv. blagoslov. Srečne moramo terej imenovati vrle dijake in jim častitati, da so v zgodnji mladosti ogledali „kraljico vseh mest“, da so se poklonili sv. očetu, da so se na lastne oči prepričali o gorečnosti prvih kristjanov, ki so klubujoč vsemu nasprotovanju in preganjanju poganskih vladarjev, živeli stanoovitno po naukih Kristusovih in se zbirali v zatohlih katakombah k skupni službi božji. Častitati moramo slovenskim dijakom, ki so bili tako srečni, da so se priporočili varihu in patronu učeče se mladine, sv. Aloj-

ziju v cerkvi, kjer počivajo njegovi zemeljski ostanki.

In kaj naj rečemo o največjih spomenikih krščanske umetnosti? Cerkev sv. Petra največje svetišče celega sveta, ki vsebuje velik kos svetovne zgodovine, je sama vredna, da pohitimo čez morje, hribe in ravnice in si ogledamo ta muzej umetnin, ta umotvor človeške zmožnosti. Prav tako moramo reči o baziliki svetega Pavla in še o marsikateri zanimivosti večnega mesta.

Srednješolskim dijakom še prav posebno vzbuja zanimanje starodavni trg rimski „Forum Romanum“, ki o njem tolikrat slišijo in berejo v šoli. V sredi teh razvalin mora vsakdo, če bi ne bi tudi nič bral rimske zgodovine, dobiti zadosten pojem o veličini starega Rima in o njegovem takratnem vsestranskem razvitku.

Vse te in še neštevilno drugih zanimivosti se naši mladi romarji pod spretnim vodstvom imeli priliko občudovati. Sv. oče Pij X. so dijake odlikovali s tem, da so jih sprejeli v posebni avdijenci skupno z ogrskimi dijaki. Zahvalili so se jim srčno ginjeni, ker so se potrudili tako daleč, da pokažejo otroško udanost sv. cerkvi in namestniku Kristusovemu. „Molim za vas“, so rekli, „da vas Bog ohrani v tem duhu.“ Podelili so potem dijakom sveti blagoslov, šli k vsakemu posebej ter dali poljubiti prstan na roki. Ljubeznivost in ponižnost, obenem pa tudi resnost sv. očeta bo ostala v spominu vseh udeležencev. Č.

Za naše fante.

Fantje, pozor! Nekaj lepega, zanimivega za vas!

Pismo slov. vojaka svojim tovarišem mladeničem.

Blagovoli sprejeti nam priljubljeni list „Bogoljub“ nekaj vrstic iz vojaškega stanu.

Dolgo sem iskal prilike, da bi sporočil daleč naokrog svojim dragim tovarišem slo-

venskim fantom, ki se bližajo k vstopu v vojaško službo, kakšen duh da vlada tukaj. — Hvala Bogu, da to lahko sterim v čast božjo, v počestčenje vselej prečiste Device Marije, in

kar najbolj želim, v vašo dušno korist in tolažbo.

Marsikaterega mladeniča srce močno bije, ko sliši o spridenem življenju pri vojaki. Ni čuda, dragi moji prijatelji, saj je to žalibog res. Veliko jih je, ki zapustijo z otožnim srcem očetovski dom, in se tako težko iztrgajo iz narečja materinega, ker vedo, kaj da jih tam čaka. Od doma gredo polni dobrih sklepov, ter z navdušenim srcem se oprimejo gesla: „Vse za vero, dom, cesarja!“ O, da bi v tem geslu vstrajni bili, in da bi besedo dano zvesto držali, ki se je obljubili jokajoči materi pred odhodom!

Solze oblijejo moje oči, ko gledam in premišljam njih žalostni dušni stan. V početku službe sem jih gledal voljne in pripravne kaj dobrega storiti. A, kje je tisti, ki ga bo kakemu dobremu ali pobožnemu opravilu opomnil, vabil, ali ga zgledom spodbujal!? Mnogo sem jih videl, ko so sprvega sv. križ napravili pred jedjo, a sčasoma so še to opustili. Da, žalost mojemu srcu pri pogledu tako mrtvih in malosrčnih mladeničev, za kaj dobrega in plemenitega. Čedalje bolj in bolj se privadi vojak slabim pogovorom, strašnim in ostudnim kletvam. Malo po malem pozabi docela na Boga in na posvečevanje njegovih sv. dni. Od doma dober prišel, še nepokvarjen, se mu studi in gabi tako neredno življenje. Malopridni tovariši ga pa kmalu zavohajo, se začno norčevati iz njega; in kar naenkrat je ta dobri mladenič obdan od mnogih, ki ga skušajo pridobiti na svojo stran. Mladenič je v strahu, ter misli, da more res ž njimi potegniti; a to ni res! Skušani pa je na vse mogoče načine. Gotovo, da mora zaradi tega marsikaj s potrpežljivostjo prenašati.

Ko sem bil v takih nevarnostih in dušnih bridkosti, spomnil sem se na Boga, posebno pa na Kraljico vojakov. En sam pobožen pogled proti cerkvi, kjer sameva očetovsko srce Jezusovo, en goreč vzdihljaj, pa mi je dal pogum in nevstrašenost, tako da nisem pustil in pritrdil še tako sladkemu prigovarjanju. Spočetka so hoteli zlepa, potem z norčijami, zatem z denarjem; ko to ni pomagalo, pa s sovraštvom in navoščljivostjo, da bi me premotili. Ko so pa videli, da ne opravijo nič, so me pu-

stili pri miru, ki ga ves čas svoje službe, hvala Bogu, v obilni meri uživam, kar tudi vam, dragi mi prijatelji v Gosp., iz srca privoščim. S takim početjem si pač ne morejo pridobiti poštenega srca, ko kažejo svojo surovost ter slabi sad, ki ga doprinašajo.

Sedaj spoznam, kako nápak bi ravnal, ko bi poslušal in se držal naukov, ki se mi jih dajali, bolj slabo kot dobro hoteči tovariši. Kak nemir bi imel v svojem srcu! Kakó žalost moji ljubi materi in očetu! Kakó pa z Bogom! Ko sem od svoje ljube matere slovo vzel, zbral sem si Marijo za svojo mater; in ni mi žal, da sem si tako dobro mater izbral. Kolikih nevarnosti sem bil rešen! Njene pomoč sem okušal v vseh bojih, ko sem jo zaupno klical v potrebi. Zato sem ji dolžan veliko zahvalo vedno zvestobo ter otroško vdanost.

*

Vem, da je marsikateri mladenič Marijine družbe odločen za vojaško službo. Dovolj mi tedaj, dragi prijatelj, da ti položim na tvoje blago in morebiti še ne dosti iskušeno srce, kak dobr nauk, ki ga posnamem iz svoje lastne izkušnje. Ne da bi se ti hvalil, temveč, da bi te navdušil k srčnosti in zaupanju do Boga in Marije. Saj vojak potrebuje največ pomoči božje in posebnega varstva Marijinega.

Ne misli, da pri vojaki ni mogoče moliti; to je mogoče v vsakem stanu in povsod. Svetoval bi ti le, da tega preveč očitno ne storiš, ker jim ne boš mogel na konec priti, ako ne znaš dobro goveriti. Da boš pa znal odgovoriti na vprašanje, zakaj da moliš, uči se pridno še ta kratki čas katekizma; ti ga prav priporočam. Ako imaš svetinjske okoli vratu, ne kaži jih očitno vsakemu, ker se večkrat s tem povzroči veliko greha. Ko boš morebiti od častnikov (oficirjev) kaj nadlegovan zaradi svoje pobožnosti, odgovori malo, pa dobro in brez strahu! Saj veš, ljubezen je potrpežljiva, postrežljiva... Ko ti poda tvoja mati rožni venec, ne pusti da ti splesne v skrinjici, temveč moli rad; ko boš mogoče na straži, v eni roki drži rožnivenec, v drugi puško!... Ko boš šel na vaje, namesto da bi poslušal ničvredne pogovore, moliš lahko na prste sveti

rožnivenec... Ne zaupaj precej tovarišu, ki se ti prilizuje! V skušnjavah in težavah kliči Marijo, in spoznal boš njeno materinsko ljubezen. Če še trdovraten grešnik najde milost pri njej, koliko bolj njen otrok, ki ima vse dobro voljo ji zvest ostati! Ne pozabi naukov svoje matere in ne zavrzi spomina dušnega pastirja! Spominjaj se Boga, in Bog te se bo spomnil v času stiske. Posebno toplo bi ti priporočal ta tako lepi in podučni list „Bogoljub“.

kih. Za slabe knjige in časnike pa bodi trd in neizprosni! Sploh ravnaj kolikor ti bodo okoliščine dopuščale vsikdar le na čast božjo in slave Marije in bližnjemu v korist. Zagotovim ti, ako boš krščansko živel, srčnost zajemal iz presv. Srca Jezusovega in v vsaki priliki pripognil koleno pred oltar Marijin, (ter tudi, ko boš hotel, se mene spomniti, ker se tudi jaz tebe spominjam), bral bo lahko vsak na tvojem obrazu zadovoljnost srca in mir vesti. In to je največje bogastvo; a malo vojakov

Kraljica majnika.

Ta ti bo dal dušne hrane in tolažbe. Sprevidim, da je ta najboljši list za vojake, prav radi ga bero moji tovariši, ker se vojak ne vtiče v politiko, je ravno ta list za njega, ki ni političen. Koliko jih je, ki bi radi brali pobožne knjige, a se sramujejo in iz praznega strahu pred drugim tega ne store. Kako jim boš ugodil ti, dragi moj prijatelj, ako boš tako srčen, da boš sam kaj takega imel in potem drugim dal. Pridobil si boš zaupanje in spoštovanje tudi pri sovražni-

je, ki ga najdejo in uživajo. Močno je treba čuvati, da ga mu ne ukradejo. Kako veselje boš napravil Mariji! Kaka tolažba za očeta in mater ob tvojem prihodu, veselje celi družini in vsej žlahti, a ti sam se boš čutil najsrečnejega. Bog ti daj, kot je dal meni! Nasproti pa: kakšna žalost in bridkost vsem, posebno sebi, ko bi zapustil pot resnice in pravice, ter pot krščanskega življenja! Svest sem si, da tega, moj dragi prijatelj, ne boš storil za vso čast tega sveta, ki nima teka in sladkega upa.

Imel bi še marsikaj povedati, a upam, da bodo zadostevale te vrstice. Glej, da se boš krepko in pogumno oprijel gesla: „Vse za vero, dem, cesarja!“

Živel Kristus, sin Marije! Živela Marija, Kraljica vojakov! Z Bogom, dragi mi prijatelji v širni Sloveniji! Marija, čuvaj nas v vojski in v miru!

Ob škofovem sprejemu.

Oj, dobrodošli nam prevzvišeni vladika,
Kako željno po Vas že hrepeneli smo!
Kar zmore nam izraz slovenskega jezika,
Iz vnete duše Vas pozdravljamo srčno.
Saj z blagodarom in milobo ste dospeli
V Gospodovem imenu danes k nam veseli.

Do Vas imamo prošenj mnogo in pa silnih;
Predvsem, da v sveti veri potrdite nas,
Nevarnost žuga nam sovražnikov obilnih,
Naj uklone v božjo jih oblast Vaš mili glas!
Navzočnost Vaša naj v potrebi nam pomore,
Da pride duh miru med nas in duh pokore!

Le pridite sem vsi pred dobrega očeta,
Da blagoslova vdeležite se z nebá;
Glej, že vzdiguje se njegova roka sveta,
Da z blagoslovom srečo starim, mladim dá.
Njegovo blago srce polno je ljubavi,
Prosimo ga, da bolne duše vsem ozdravi!

J. P. Belostenski.

Božja pot Bele vode na Štajerskem.

(Konec.)

Leta 1804. se je postavila lesena utica, katera je obsegala komaj kakih 40 ljudi. V uti je bil oltar in na njem najdeni križ. Zdaj so še bolj ljudje vreli od vseh strani in prinašali razne živali iz voska v dar in zahvale. A ni trajalo dolgo in že zopet je Bog pokazal po čudežu, da mu je ta kraj posebno prijeten.

Neki Kovaček Miha je v svoji radovednosti skušal Boga, češ, ogenj bom napravil pri uti, in če je Bog tam, jo bo že varoval, da ne bo zgorela, če pa Bogu ni dopadljiva, pa naj zgorita križ in uta. Napravil je tik ute velik ogenj iz dračja, da je že gorelo krog in krog okoli ute, ali ute same se ni ogenj dotaknil, zakaj Bog jo je čuval.

Malo časa po tem čudežu začela je razsajati strašna griža po celi belovodski fari. Nobeno zdravilo ni nič pomagalo in ljudje so kar padali na tla. V tej stiski so se zopet Belovodčani obrnili do sv. križa na griču ter se zaobljubili, da hočejo, ako jih Bog reši hude bolezni, postaviti mesto lesene utice zidano ka-

pelico. In glej, nakrat je ponehala griža, Belovodčani pa so tudi izpolnili obljubo, ter postavili z velikim trudom lično zidano kapelico, katero je po mnogih zaprekah duhovske in deželne gospode leta 1841. škalski dekan č. gospod Andrej Urek blagoslovil.

Leta 1832. pa se je postavila še cerkvena hiša, kjer so dobili romarji potrebna počivališča.

A tudi zidana kapelica je bila kmalu premajhna in bilo je treba misliti na večjo cerkev. In res, posrečilo se je tedanjemu duhovnemu upravitelju Vegundu, da se je že 17. prosinca leta 1880. blagoslovil temeljni kamen. Zdaj so prišli trudapolni dnevi za Belovodčane. Denarja za stavbo niso imeli razun 600 kron, katere jim je poslal presvitli vladar Ferdinand I. Zato pa so morali kmetje zastaviti svoja posestva, da bodo res dokončali stavbo. Na to pa so delali vrli Belovodčani, katerim so prihiteli na pomoč tudi pridni Šmiheljčani pod Gotmi, noč in dan. Romarji so prav pridno donašali ka-

menje na grič, sosedni Korošči pa se dona šali sicer skromna pa vendar dobrodošla da rila. —

Za notranjo opravo pa so tudi pomagali Belovodčanom pobožni sosedje tako, da se je mogla krasna cerkev leta 1857. blagosloviti in leta 1862. po nepozabljivem knezoškofu Antonu Martinu Slomšku posvetiti.

Iz teh kratkih podatkov se vidi, da je bila volja Jezusova, da se njegov sv. križ časti na tem visokem hribu, kar se je pokazalo še tudi po zadnjih čudežih. Tako n. pr. se bere na tabli, ki visi za glavnim oltarjem, da je deklica, ki je bila že eno uro mrtva, katero je mati v obupu pograbila in ponesla k sv. križu, zopet oživela. Ravno isto se je zgodilo z nekim fantom, ki je po moči svetega križa zopet oživel in deluje zdaj kot duhovnik, kakor je sam priznal na leci v romarski cerkvi. Poleg tega je ozdravelo več neozdravljivih, kruljevih in hromih bolnikov, ki so se zaobljubili k sv. križu, kakor kažejo palice in zahvalna pisma, ki visijo ob stenah obeh cerkvic.

O le pridi, dragi romar, semkaj na grič v ta hram sv. križa in prepričaj se boš o vsem tem. Ne bo ti žal trudapolnega pota, ki ga boš moral prehoditi, kajti ko dospeš na vrhunec in zagledaš v prostorni cerkvi čudodelni križ, bo namah ves tvoj trud pozabljen, z veseljem boš pokleknil pod sv. križ in tvoja duša bo nasičena rajske tolažbe. Pridobil si pa boš še mnogo odpustkov, katere ti ponujajo takozvane s v. s t o p n j i c e, ki se nahajajo poleg cerkve.

Prihitite tudi vi, vrli kranjski Slovenci, semkaj k sv. Križu, združite se mladi in stari v procesije in pridite! Obilo duhovnega veselja boste uživali tukaj, poleg pa še lahko občudovali naravno krasoto krasne Savinjske in Šaleške doline, ki se razprostirata ob vznožju omenjenega griča. Posebno pa še vi, vrli mladeniči, ki ste lani tako lepo počastili Marijo na Brezjah, pridite tudi Jezusa, Sinu božjega samega semkaj k sv. križu počastit, kamor tako radi štajerski fantje zahajajo, predno se podajo

v težavni vojaški stan. Tukaj pod vznožjem sv. Križa boste našli sladek dušni mir, kakoršnega vam svet ne more dati, a našli boste tudi močno orožje in prapor v boju zoper hudobni svet, namreč sv. križ, ki je edina naša bramba, edino naše upanje!

In še nekaj! Kakor je razvidno iz prej navedenega, da se je postavila romarska cerkev svetega križa le iz samih milodarov Belovodčanov in pobožnih romarjev. Umevno je torej in tudi resnica, da nima cerkev nobenih glavnih in nikakršnega premoženja, zakaj milodari romarjev so vedno redkejši in manjši. Ker pa je še cerkev kot romarska cerkev jako slabo okinčana in le bolj ubogo opravljena, zato se obrača cerkveno predstojništvo sv. Križa s prav ponižno in milo prošnjo tudi do vseh kranjskih čč. gg. duhovnikov in pa pobožnih slov. romarjev, da bi se blagovolili na ta ali oni način spominjati cerkve sv. Križa in poslati kak milodar omenjenemu predstojništvu v Belihvodah (pošta Šeštanj), za popravilo romarske cerkve. Vsak tudi najmanjši dar se bo z veliko hvaležnostjo sprejel in na zahtevo tudi v časopisu obelodanil.

Veliki shodi se vršijo v romarski cerkvi od sv. Gregorja do sv. Katarine in sicer: 1. na dan sv. Gregorja 12. sušca; 2. na praznik M. B 7 žalosti, tisti petek pred cvetno nedeljo; 3. na praznik najdenja sv. Križa, 3. maja; 4. na binkoštni pondeljek; 5. na praznik Presv. Srca Jezusovega, to je drugi petek po prazniku Presv. Rešnjega Telesa; 6. na praznik Janeza Krstnika, t. j. 24. junija; 7. na praznik svete Ane, t. j. 26. julija; 8. na praznik povišanja sv. križa, t. j. 14. septembra; 9. na rožnovensko nedeljo (je posebno velik shod); 10. na peto nedeljo po binkošti, takozvano lepo nedeljo; 11. v petek po spominu vseh vernih duš in 12. na praznik sv. Katarine. Razun tega so celo poletje od sv. Gregorja do sv. Katarine vsak četrtek ob „večni luči“ večernice, v petek zjutraj ob 7. uri pa sv. maša z blagoslovom.

Šola krščanske popolnosti.

Zatiranje samoljubja.

Ponižnost je podlaga pobožnosti, in smrt samoljubju. Takó smo zadnjič rekli.

Izvrstno in morda najbolj zanesljivo sredstvo, s katerim se ponižnost preizkusi, je pa ponižnosti sorodna čednost: pokorščina. Pokoren biti, se pravi: zatajiti svojo voljo in jo ukloniti volji drugega. Da, pokorščina je ponižnost, in nepokorščina je napuh. Zato je v duhovnem življenju pokorščina nasproti duhovnemu vodniku prvi pogoj za napredovanje v pobožnosti. O tem smo že govorili. Kjer ni pokorščine do modrega dušnega vodnika, kjer se hoče vse po svoji volji in glavi proti volji izpovednikov delati, tam ni ponižnosti, torej tudi ne prave pobožnosti, ampak pod plaščem svetosti skrit napuh in samoljubje.

Ko je tako človek udušil glavne vrhove samoljubja, je treba gledati na to, da duša začne zatirati čutnost in sploh strasti, ki nas silijo, da bi stregli svojim počutkom in s tem gojili samoljubje.

Treba krotiti oči: ta okenca morajo biti zaprta, da ne zleze skozi nje neprevidoma tat; krotiti treba tudi ušesa, da ne hlepimo po novicah, ampak da krotimo radovednost; še celo v nebeških rečeh naj se kaže sv. duhovno ubožstvo, da hočemo le vedeti in poznati Kristusa križanega. Krotiti treba zlasti jezik, to nam in drugim nevarno dvorezno orožje; navaditi se moramo o vseh najprej dobro misliti pa tudi le to govoriti, sicer rajše molčati,

razen kedar nas dolžnost veže, da govorimo.

Treba je pred vsem dobiti glavno strast in to zatirati nekako brez ozira na druge strasti. Na to mora biti obrnjena vsa naša pozornost. Tukaj ne smemo določevati časa, ampak vojskovati se z njo, dokler ni zadnja koreninica zunaj!

Da pa moremo spoznati glavno strast in sploh strasti, je treba skrbnega vsakdanjega izpraševanja vesti, ki si jo vsak dan isprašujemo še posebej o glavni strasti. Treba je šteti, kolikrat smo padli vsak dan, treba primerjati dan z dnem, teden s tednem in gledati, ali smo napredovali ali celo nazadovali.

Strasti, ki nas hočejo podjarmiti, moramo celo klicati na boj. In ko smo jih v takem dvoboju zmagali, potem jih pokončajmo in jim zaprimo pot nazaj v naše srce s tem, da gojimo in obujamo vselej strastem nasprotno čednosti.

Edino izjemo dela nečista strast, ki je ne smemo nikdar klicati na boj, ampak pred njo bežati, kedarkoli se nam pokaže.

Nikdar ne sme ostati na pol pota. Ko ukonča večje, naj udari po manjših in tudi najmanjše mora zatirati do zadnjega, zakaj dokler je četudi le najmanjša strast v nas, toliko časa ni popolne ljubezni do Bogá, toliko časa nismo popolni. Zato je boljše premagati samoljubje v najmanjši reči kakor pa opravljati najvišja dobra dela.

Volk v ovčji obleki.

Pretekli mesec je začel v Ljubljani izhajati mal reven listič z lepim, zapeljivim imenom „Blagovestnik“. In to razpečiljajo zdaj po deželi in ponujajo na vse načine, tudi zaštonj ga vsiljujejo. Nekateri pa se tudi vsedejo na te limanice in si ga naroče. To je krivo-verski list, s katerim bi radi zasejali med naše ljudstvo luterško ljuliko. No, škoda papirja in črnila za to! Seveda znajo pisati jako

lepo in pobožno; kajpada, sicer bi nikogar ne ujeli. Ako se vam ta nebodigatreba ponuja ali če slišite, da ga razširjajo, podučite ljudi! Tudi iz gole radovednosti ga ne smejo brati. Ako pa kdo vé, kako je in ga s hudobnim namenom razširja, povejte mu, kar mu gre, in zapodite ga, kakor se zapodi volk, ko se bliža čedi! —

Prošnja sv. Nikolaja.

Sv. Nikolaj navadno le daje, sedaj pa enkrat tudi sam prosi. — Došla nam je sledeča prošnja:

V maju l. 1907. se bo praznovala dvestoletnica posvečenja ljubljanske stolnice svetega Nikolaja. Če je v liturgiji katoliške cerkve posvečevanje cerkve tako odličnega pomena, da je dan posvečenja praznik prvega reda, in se tudi vsakokratna obletnica slovesno obhaja, je prav in spodobno, da se obletnica in tembolj prihodnja dvestoletnica posvečenja stolnice, kot prve in najimenitnejše cerkve v škofiji slovesno praznuje.

Velike in izvanredne so bile slovesnosti ob posvečevanju sedanje stolnice sv. Nikolaja v čast božjo in v trajen spomin potomcem. Trajale so osem dni. Pri posvečevanju je bil navzoč poseben odposlanec cesarjev, vsi stanovi so se udeležili slavnosti: knezi in drugo plemstvo, meščani in velika množica priprostega ljudstva. In kakor so vsi stanovi brez izjeme z velikodušno radodarnostjo pripomogli, da se je sezidala krasna hiša božja nova stolnica, tako so se vsi v blagodejnem soglasju veselili praznika posvečevanja. Bili so to dnevi najblažje ednosti in neskaljene radosti za vse.

Poleg tega, da je stolnica najodličnejša cerkev v škofiji, je pa ljubljanska stolnica znamenita tudi glede na stavbo samo in z ozirom na umetnost, ki jo je okrasila. Saj je sezidana po načrtih Andreja Pozo S. I. enega najslavnejših umetnikov tedanje dobe. S slikami jo je okrasil odlični Julij Quaglio. Poveljal je velikega škofa sv. Nikolaja s slikami vzetimi iz ljubeznive legende o njegovem življenju, pa oziral se je tudi na domačo zgodovino. Slike so bile tako lepe, da jih domačini niso mogli prehvaliti, pa celo tuji umetniki so jih prihajali gledat in občudovat. Sploh je bila notranjščina stolnice tako krasna, da ni dvomiti o resnici besedi, ki jih je napisal pisatelj zgodovine o zidanju ljubljanske stolnice, Janez Gregor Dolničar, „da v tem svetišču ni ničesar, kar bi ne bilo več ko srednje vrednosti glede umetnosti in izbranosti.“

Pa doba dvesto let je dolga za delo človeškega uma in človeških rok. Čas tudi umetni-

nam v ljubljanski stolnici ni prizanesel. Kljub temu, da je potres pred desetimi leti stavbi sami prizadel mnogo manj, kakor se je bilo bati, je vendar freske na stropu znatno poškodoval. Nekdanji lahni sijaj fresk je izginil, deloma so začrnele in zatemnele ter ne kažejo več prvotnega čara, ki ga je vdihnil poln misli in iznajdljiv duh umetnikov v krasnih oblikah na mrzle stene. Svod nad ladjo ima toliko razpok in je tako temen, da gledalec niti spoznati ne more posameznih delov veličastne slike, ki predstavlja zmago sv. križa.

Ali ni dvestoletnica primerna prilika, da se stolnica prenovi, da se ji vrne izgubljena krasota za praznovanje slovesnega dneva? To je želja vseh prebivalcev v Ljubljani, želja vsega prebivalstva kranjske dežele. Z združenimi močmi vseh slojev prebivalstva je bila stolnica sezidana, zato se sme trdno upati, da se bodo zopet meči združile in stolnico dostojno prenovile.

Raditega se je poskrbelo, da je odbor „Društva za krščansko umetnost“ v Ljubljani stolnico natanko pregledal in nasvetoval, kaj bi bilo popraviti in prenoviti. Pokazalo se je povsod potrebnega dela, prenoviti bo treba vso notranjščino. Nameravano prenovljenje bi se moralo izvršiti strogo umetniško, da se stolnici popolnoma vrne prvotna krasota in se hkrati ohrani ves prvotni značaj. Na podlagi preiskave so se napravili približni proračuni, katerih vsote bodo skero premajhne, pa vendar že sedaj napravljajo cerkvenemu predstojništvu mnogo skrbi, kako bo dobilo pripomočkov za neizogibno potrebno prenovljenje, ko so se vsa razpoložljiva sredstva do cela porabila za nujne poprave po potresu.

Toda v zaupanju na Boga, ki je skrb za čast božjo vernikom na srce položil, in ki blagoslavlja vinar reveža, pa tudi velikodušni dar premožnega, se obrača podpisano oskrbnništvo predvsem do prebivalcev stolnega mesta ljubljanskega, dalje pa tudi do vseh prebivalcev kranjske dežele s prisrčno prošnjo za miledare v svrhu prenovljenja in olepšanja notranjščine naše stolnice, ki nas spominja z najlepšimi spomini naših prednikov, katera slavi v stavbi blagoslovljeni spomin enega najplemenitejših

sinov mesta ljubljanskega, stolnega dekana Antona Gregorja Dolničarja, ki povečuje v slikah umetnika Quaglia in Langusa, ki z angelskimi kipi in z altarji spominja na odličnega kiparja Robba, ki brani deloma v orglah dragoceni glasbeni umotvor mojstra Križmana in ki ima najlepši veliki zvon, kar jih deni v čast božjo na Kranjskem.

Za milodare, ki naj se blagovoljno izročajo ali pošiljajo v ta namen, ali oskrbništvu stolnice sv. Nikolaja (stolnemu dekantu Andreju Zamejcu) ali stolnemu župnemu uradu (kanoniku Jožefu Erkerju), naj bo Bog plačnik, za kar se bo prosilo v molitvah in pri daritvi sv. maše.

Predstojništvo stolnega kapitelnja svetega Nikolaja v Ljubljani, 15. aprila 1905

Važna novost. Dva nova molitvenika. Ravnokar sta zagledala beli dan davno zaželjena molitvenika za našo mladino: „Šolski molitvenik“ in „Večno življenje“, prvi za šolske otroke, drugi za odraslo mladino. Drugi obsega vse, kar ima prvi, samó on ima še mnogo več v sebi. Dobivata se v Ljubljani v „Katoliški bukvarni“ in v prodajalni „Kat. tisk. društva“. Cena jima je nizka. „Šolski molitvenik“ v rdeči obrezi stane 80 vin.; v zlati obrezi K 1'20. „Večno življenje“ v rdeči obrezi stane K 1'20, v zlati obrezi K 1'60 — Na 10 naročenih izvodov se dobi eden, na 20 patrije prosti iztisi kot nameček. Darovani izvodi so namenjeni za revne učence kot darilo; lahko pa katehet ceno darovanih molitvenikov razdeli in tako ceno še bolj zniža. Vse vrste vezane so v lepo in trpežno usnje; ostane lepo, če se tudi kaj zmoči. Oblika je priročna vkljub bogati vsebini, ker sta tisek in papir jako lična. Prihodnjič bomo izpregovorili o teh molitvenikih kaj več.

Sveti oče je povabil, kakor poroča uradni list poreške škofije v Rim na sestanek škofo iz Trsta, Krka, Poreča, Dalmacije in Gorice. Sestanek bo 21. t. m. in se bo pečal z zadevo glagolice. K temu sestanku bo šel tudi ljubljanski knezoškof dr. Jeglič.

Presvetli gospod knezoškof ljubljanski se je udeležil 1. majnika kronanja kipa Matere božje v Lincu. — Pretečeni teden se je odpeljal premilostni gospod knezoškof birmov v kamniško dekanijo.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Premeščena sta bila g. Anton Tomelj, kaplan v Črnem vrhu nad Idrijo v Radolico in g. Josip Pravhar, kaplan v Semiču, v Črni vrh nad Idrijo. G. Martin Štular, II. kaplan v Semiču postane I. kaplan ondi. — Umeščen je bil 25. aprila g. Josip Borštinar za župnijo Rako, 27. aprila g. Mihael Barbo na župnijo Smlednik; podeljena je župnija Horjul g. Josipu Pristov, župniku v Ribnem pri Bledu. — Gosp. kaplan Ivan Traven je prestavljen iz Ribnice v Šmartno pri Kranju, g. Karol Gnidovec, kaplan v Dolenji vasi v Ribnico. G. Vilka Paulus, kaplan v Šmartnem pri Kranju gre za župnega upravitelja na Šenturško goro; g. Franc Sever, kaplan v Selcih za župnega upravitelja v Šent Lenart. Umeščeni so bili 1. majnika: g. Franc Verhovšek na župnijo Dolenja vas, gospod Josip Pristov na župnijo Horjul, gospod Josip Koblar na župnijo Savo, g. Peter Koprivec na župnijo Svibno, gosp. Janez Hromec na župnijo Hotič, gospod Josip Cegnar na župnijo Stranje, g. Jakob Ramoveš na župnijo Vel. Lašče; 2. majnika pa

je bil umeščen g. župni upravitelj Matija Kadunc na župnijo Preloko.

Duhovniške zadeve s Štajerske. Umeščen je bil na župnijo Marija v Puščavi častiti gospod Gašpar Zanko. Prestavljena sta č. g. Ivan Lorbek, kaplan pri Mariji v Puščavi v Griže, č. gosp. Rudolf Kociper, kaplan v Grižah v Slivnici pri Celju.

Župnijski izpit so izvršili 4. maja v Ljubljani gg. Jakob Benedičič, župni upravitelj v Crnem vrhu nad Poljanami; Peter Janc, nunski katehet v Škofji Loki; Blaž Rebolj, kaplan v Komendi; Leonard Zupan, kaplan v Trziču, in Jakob Žust, mestni kaplan v Krškem. Štirje gospodje so pa delali izpit iz prve polovice. — V Mariboru so napravili župnijski izpit gg.: Roman Škerbs, kaplan v Poljčanah, Janez Vogrin, kaplan pri sv. Petru v Radgoni, Franc Tropp, korni vikar v Mariboru, Mat. Zemljič, kaplan v Št. Jakobu v Slov. goricah.

Prestave pri čč. misijonarjih. Castiti gospod Alojzij Pogorelec je prestavljen od sv. Jožefa pri Mariboru k sv. Jožefu nad Celjem, č. g. Mihael Klančnik od svetega Jožefa nad Celjem v Ljubljano in č. g. Fr. Doberšek iz Ljubljane k sv. Jožefu pri Mariboru.

Umrli je v Kamniku, dne 29. aprila v tamošnjem frančiškanskem samostanu č. pater Celsus Novak, star 81 let. Bolehal je dalj časa. Naj v miru počival. V Mediji Izlake je umrl prečastiti gosp. zlatomašnik in župnik v pokoju Fran Jeršič. R. I. P.

Redko slavlje. P. Tadej Gregorič, bivši defnitor in kurator frančiškanske provincije obhajal je 3. maja petdesetletnico slovesne redovne obljube. Cerkvena slavnost je morala izostati, ker je slavljenec bolehen in ne gre iz sobe. Bog ga ohrani in mu daj zdravje, da dočaka drugo leto zlato mašo.

Posvečevanje zvonov. V Samassovi livarni je posvetil ml. g. generalni vikarij in prelat Janez Flis 10 zvonov. 3 za Štajersko, 3 za Primorsko, 2 za Istro in 2 za Kranjsko.

Božjeropna tatvina. V noči od 1. do 2. maja se vlomili tatovi skozi okno v župno cerkev v Trnovem pri Ilirski Bistrici. Vzeli

so lunolo, dva ciborija, nekaj svetih hostij vrgli na tla, okoli 300 sv. hostij so pa odnesli. Nekaj svetih hostij se je našlo na poti proti Bistrici. Poškodovali so tudi altar in vratca pri tabernaklju.

Prememba pri letošnjem birmovanju v ljubljanski škofiji. Ker pojde premilostni gospod knezoškof 20. maja v Rim, zato se more spored birmovanja izpremeniti v župnijah, v katerih bi moralo biti od 1. do 9. junija in pa v kočevskem mestu 8. in 9. julija. Za letos odpade birmovanje v kočevski dekaniji. V kamniški dekaniji preneha birmovanje 19. maja; ta dan bo zjutraj birmovanje v Zgornjem Tuhinju, popoldne pa v Nevljah; ostale župnije pridejo na vrsto, ko se premil gospod knezoškof povrne iz Rima, in sicer: Mengeš 1. junija, Trzin 2. junija, Goričica 3. junija, Homec 4. junija, Radomlje 5. junija, Rova 6. junija, Vranja peč 7. junija, Dob v četrtek 8. junija. — V ljubljanski dekaniji. Sv. Jakob ob Savi 9. junija. V moravški dekaniji: Ihan v četrtek 15. junija. V Starem trgu pri Kočevju bo posvečevanje velikega altarja in birmovanje v nedeljo 9. julija. — V loški dekaniji bo birmovanje sledeče dni: Škofja Loka v petek 16. junija šole, v soboto 17. junija obisk cerkva, v nedeljo 18. junija birma; Št. Lenart v ponedeljek 19. junija; Žabnica v torek 20. junija; Reteče v sredo 21. junija; Stara Loka v soboto 30. septembra obisk cerkva, v nedeljo 1. oktobra birmovanje; Bukovšica v ponedeljek 2. oktobra; Zalilog v torek 3. oktobra; Sorica v sredo 4. oktobra; Železniki v četrtek 5. oktobra; Dražgoše v petek 6. oktobra; Selca v soboto 7. oktobra obisk cerkva, v nedeljo 8. oktobra sv. birma; Poljane v ponedeljek 9. oktobra sv. birma, v torek 10. oktobra obisk cerkva; Javorje v sredo 11. oktobra; Trata v četrtek 12. oktobra; Lučine v petek 13. oktobra; Nova Oselica v soboto 14. oktobra; Leskova v nedeljo 15. oktobra posvečevanje cerkve in sv. birma; Stara Oselica v ponedeljek 16. oktobra. (Zadnjič po zmoti izostalo.)

Novo Mesto. Kakor po širnem krščanskem svetu, proslavili smo tudi pri nas praznik zlatega jubileja Brezmadežne nad vse slovesno. S tridnevni duhovnimi vajami pripravljale smo se članice

Marijanske kongregacije k slovesnemu prazniku. Pridružilo se nam je tudi lepo število meščanov obojega spola. Vsako jutro ob polu 7. in popoldne ob 5. uri zbirale so se k govorom, katere je vodil preč. gospod vikar. Na praznik 8. decembra skupno sv. obhajilo članic, katere so v polnem številu pristopile k mizi Gospodovi. Tudi drugih vernikov obojega spola bilo je do 400 obhajanih. Lepo število; in tega je bila naša nebeška Mati gotovo prav vesela! Ob pol 10. uri sklepni govor duhovnih vaj, popoldne ob 5. uri pa slovesni shod kongregacije. Govor preč. g. vikarja bil je začetek popoldanske slovesnosti. Nato sprejem treh kandidatinj. Pete litanije Matere Božje, zahvalna pesem, ter blagoslov z Najsvetejšim. Pevski zbor članic pod mojsterskim vodstvom pevovodja gospoda I. Hladnika, pel je zlasti to pot navdušeno lepo. Oltar pa je bil krasno razsvetljen ter okrašen s cveticami! Bila je tudi pripravljena razsvetljava v zvoniku; do 500 lučic naj bi gorelo, a vihar in dež je vse preprečil. Dne 10. in 11. decembra pa je priredila Marijina kongregacija v čast Brezmadežni zabavna večera, da tako tudi po zunanje med svetom slavi zlati jubilej. Oba večera smo se zbirali v dvorani kat. doma. Pevke pod mojstrskim vodstvom gosp. pevovodja rešile so na vse častno svoje naloge. Petju sledil je krasni govor preč. g. vikarja, v katerem nam je v jedrnatih besedah razložil pomen slavnostnih večerov. Nato pa se je uprizorila igra „Dve materi“. Slovesnosti bolj primerne igre bi bilo težko izbrati. Nepozaben ostane nam vsem zlati čas duh. vaj, ter teh zabavnih večerov. Hvaležni smo ljubemu Bogu, da nam je dal doživeti ta redki jubilej. Hvaležni pa moramo biti tudi našemu dobremu, za vse kar je blágo, vnetemu gospodu vikarju, ki se ne straši nobenega truda za dobro stvar.

Za dolgi čas predpusta pa je priredila kongregacija dva zabavna večera z lepim petjem, govorom ter igro „Vestalka“. — Vse točke izvršile kot navadno v največjo zadovoljnost navzočih; nad vse pa nam je ugajala, nam nekaj novega, igra, katere naslov je „Vestalka“. Vprizoritev te igre je pač zahtevala dokaj truda. Preložiti jo je bilo treba iz nemškega, ter priučiti igralke popolnoma na svojo roko, kajti igre take vrste se ne vidijo na čitalniških odrih. Kostumi pa so bili tako izvrstno pogodeni, da gre pač vse priznanje blagi gospici prednici, ki se tudi to pot ni zbala

truda, ki ga zlasti ta težavna točka zahteva. Tako daje kongregacija svojim članom vedno lepih prilik, da se napeljujejo k dobremu, ter jih odvrta od slabega, pogubnega. Ah, ko bi umeli ceniti vsi krščanski starši dobroto Marijanskih kongregacij! Pač bi si marsikatera mamica prihranila grenke solze, ki jej na stara leta kapljejo raz lice! Marsikateri sicer dober, skrben oče doživel bi lepših dni v krogu svojih otrok, katere je bil v njih zornih letih posvetil Nebeški Materi v prav posebno varstvo pred sedanjem tako popačenim svetom! Res je, da tudi v družbah niso vsi taki, kod bi morali biti, a pomniti moramo, da za dobre je zato dobra, da ostanejo dobri, za slabe pa, da postanejo boljši. Najboljši in najlepši pa je konec življenja seveda, če se živi prav, kajti upati smemo, da se snidemo po Mariji pri Jezusu na veke.

Iz Trsta. Tudi naša Marijina družba se trudi, da bi našega Izveličarja bolje počastila v presvetem Zakramentu. Na pustno nedeljo, ko je po mestu vse norelo, je Marijina družba imela uro v armenski cerkvi pred izpostavljenim Najsvetejšim. Udeležilo se jih je prav veliko število. 25. in 26. sušca o priliki 4ourne pobožnosti je pa tudi glasno molila Marijina družba pred Najsvetejšim v cerkvi sv. Antona novega in ravno tako. 2. ma liga travna tudi o priliki 4ourne pobožnosti v cerkvi sv. Antona starega, kjer so tudi glasno molile. Bilo je prav ganljivo videti, da so se v tolikem številu udeležile.

Iz Ljubljane. Kako lepa je smrt Marijinih družic. Razcvela se je nova cvetka v vrtu Marijinih družb in se preselila v vrt božjega veličastva. Lepa in bogata v kreposti že na tej zemlji, mora biti še lepša v vrtu, kjer ji zaliva nebeški vrtnar. Ta cvetka je gospica Ernestina Magušar, katero je dne 20. aprila nebeški Vrtnar odtrgal v vrtu te solzne doline, kamor jo je nekoč zasadil, da se je bujno razcvela in v svoji lepoti postala vredna najlepšega vrta. Komaj dvajset let je rastla in se razcvitala v zemeljskem vrtu in že je dopadla nebeškemu Vrtnarju, da jo je odtrgal in ž njo okrasil vrt nebeških devic. Rastla je v kreposti in se zlasti v zadnjih časih svoje bolezní v sredini usmiljenih sester v Leoninum še bolj nasrkala mamljivega vonja deviških kreposti. Jezus Kristus v presv. Zakramentu, katerega je skoraj vsak dan prejela, jo je krepčal, oživiljal in hrabil.

Z veseljem je zrla smrt, ki se je vidno bližala postelji, in z mirnim srcem je ponavljala: „O blažena smrt, ki me bo rešila in pripeljala k nebeškemu Ženinu!“ In smrt je pretrgala ločitev in jo združila z zaželjenim Ženinom. Obljuba vednega devišstva, katero je storila na bolniški postelji, je dragocen biser, s katerim si je okrasila dušo. predno se je podala na nebeško ženitovanje. Pogled na venec in na belo obleko, katero si je kupila malo pred smrtjo, je dokaz, kako je ljubila Marijino družbo. „Kadar na mrtvaškem odru ne bom mogla več govoriti“, je večkrat rekla s svetim spoštovanjem, „tedaj naj bela obleka spominja navzoče, da sem družica Marijine družbe.“

O smrt, strašna si, a lepa za one, ki so pripravljeni Jaz bi ne verjel, ako bi ne bil videl z lastnimi očmi, kako je Ernestina hrepenela po smrti, da bi se poprej združila z nebeškim Ženinom. Ko že ni mogla govoriti glasno, je napolglasno mirno ponavljala: „Jaz sem vesela; — o, da bi že skoraj prišla v nebesa; — jaz bi zaspala, a bojim se, da mi bo to zavleklo življenje, — o, kedaj bo prišla pome Marija Devica?“ — Ko so ji sestre naznanile, da ji bo duhovnik prinesel sv. popotnico, je vsa udana rekla: „Da, prinesite mi Jezusa, da me bo vzel s seboj v nebesa.“

O srečna nevesta, ti počivaš v naročju svojega Ženina in cveteš v čistem vrtu nebeških devic, ne zabi na onega, ki pozna tvoje kreposti in v duhu občuduje tvojo lepoto! Moli za njega in za one usmiljene sestre, ki so ti ogladile pot proti nebesom! Tvoja lepa smrt naj pa govori Marijinim družicam o lepoti Marijinih družb in naj ponavlja: — Kako lepa je smrt Marijinih družic! I. V—c.

Iz Gorice. Prvo sv. obhajilo v ječi. Da ne bodete rekli, da v ječi ni nobenega veselja, nobene slavnosti! To vam je bilo lepo videti, ko je v nedeljo, dne 26. svečana v goriški ječi 21letni mladenič prvič prejel Izveličarja pri sv. obhajilu. Prav pazljivo se je pripravljaval več časa in vedno popraševal, kedaj mu bode dovoljeno prvo sveto obhajilo. Bil je revež ginjen, ko se mu je prvič podelilo sv. Rešnje Telo gotovo v pričujočnosti angeljev. Pozno sicer, a ni čuda, ker je revež prej vedno bil v ribištvu na morju. Slednjič ga je Bog vendar opomnil, kakor Jezus svetega Petra, četudi na ves drugačen način.

Št. Vid pri Zatičini. Izročili smo materi zemlji č. g. Alojzija Jeršeta, umirovljenega župnika. Da je bil rajni gospod blaga duša, se je tudi ob njegovem pogrebu videlo; akoravno je bil pri nas samo v pokoju, se je njegovega pogreba udeležilo zraven mnogo duhovščine in veliko ljudstva. — Tudi pri nas imamo Marijino družbo, v kateri smo že doživele mnogo lepega in veselega, pa tudi žalosti se nam ne manjka. Večkrat pride nebeški vrtnar po katero cvetlico, da jo presadi iz naše družbe v nebeški vrt; tako je bilo tudi 31. marca. Ta cvetlica je bila Terezija Grabljevec iz vasi Germ. Mirno in tiho je bilo njeno življenje, skoro deset let je bolehalo; potrpežljivo in vdano v voljo božjo je prenašala svoje bolečine. Bila je kakor lilija med trnjem; marsikatero grenko je morala prenesti, pa ona je vselej z veseljem rekla: naj bo za ljubega Jezusa! Njena največja želja je bila, ko je bolezen hujša postajala: „Pošljite mi po duhovna, da me spravijo z Bogom.“ Malo preden je zapustila to solzno dolino, so ji res prinesli naš dušni vodnik sveto popotnico, potem pa je mirno v Gospodu zaspala. V nedeljo, 2. aprila, smo jo spremile z venci, gorečimi svečami in žalostinkami k večnemu počitku. Omenim tudi, kolika razlika je med pogrebom drugih deklet, ali pa Marijinih hčer! Z Bogom, ljuba tovarišica! Na svidenje v nebesih!

Zahvale za uslišano molitev.

I. Č. v Z. se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar. sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišano molitev po devetdnevnic. — F. Ž. Mariji in sv. Jožefu za uslišano prošnjo. — Mladenč I. K. presv. Srcu Jezusov., Mariji in sv. Jožefu za povoljni izid pri vojaškem naboru, pa tudi za večkratno uslišanje v potrebah. — Neka oseba za uslišano molitev presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in sv. Antonu.

Darovi.

Za sv. Detinstvo: M. Kogovšek iz Ljubljane 20 K; župnija Cerklje 9 K; č. g. župnik Drnovšek 5 K; iz Topol 3 K; Jera Hočevr 2 K; za odkup enega dečka in ene deklice: Ivan in Marija Volf iz Oslinice 45 K; za odkup enega dečka: And Vehovec iz Mengša 30 K; za odkup ene deklice: Julija Zdešar iz Horjula in neimenovana iz Zapog. — Za gobovce: neimen. 10 K; z Vrhniko 54:50 K; čast. g. Drnovšek 5 K. — Za varihe božjega groba: dekanija Postojna 30:50 K; župnija Črni vrh nad Idrijo 15 K. — Za afr. misijone č. g. Drnovšek 5 K. — V čast lurški Materi božji, iz Grahovega 1 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, 25. maja.

V velikonočni dōbi primerno berilo!

Katoliška bukvarna v Ljubljani

je založila

— novo izredno mično povest: —

Spillmannove povesti IV. zvezek

„Praški Judek“.

Prevél Josip Volc.

Skrit biser med p. Spillmannovimi povestmi je nedvomno njegov „Praški Judek“ (Der Judenknecht von Prag). Sloveči pisatelj sam je zbiral prevode tega delca; tudi slovenskega prevoda je želel nekaj iztisov. Ni ga čakal. Umrí je p. Spillmann pred nekaj tedni. Naj mu ohráni ta knjižica vsaj skromen spomin med Slovenci. Kdor ljubi res mično berilo, nudi mu ga ta povest. Seznanil se bo z navjno-preprostim, preskrbnim patrom Sebaldom iz kapucinskega samostana na Hradšinu. Čul bo o genljivem in strahotnem dogodku, ki se je pripetil v Pragi leta 1701 v sv. postnem in velikonočnem času. Gledal bo v globine neusmiljenega očetovskega srca in hkrati občudoval junaško velikodušnost malega Abela, otroka Marijinega, kakó ga vodi ljubi Bog po obilem trpljenju in pravcatem križu do čudežnega povelícanja. Ime gospoda pisatelja-prevajavca je porok, da so ohranjene tudi v prevodu vse vrline izvirnika.

To povest bo bral vsakdo z zanimanjem, posebej jo priporočamo članom Marijinih družb in izobraževalnih društev, dalje šolski mladini in knjižnicam.

Zbirka obsega dosedaj naslednje zvezke:

I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona.** Povest iz za časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.

III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaških gorá.

635

IV. zvezek: **Praški Judek.** Povest.

Vsak zvezek te zanimive zbirke velja 40 vin., trdo vezan 60 vin. Knjižice se dobé tudi v finejših vezih.

Vsa ta zbirka Spillmannovih povesti se dobiva v **Kat. bukvarni** v Ljubljani, kakor tudi v **knjigarni J. Krajeo nasl.** v Novem mestu.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po vzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelododne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lestenec v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pol za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravnost vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweis**, Ljubljana, p. Tržič

J. Bliš & Comp.

cementarna na Pešati, p. Dol pri Ljubljani

se priporoča za napravo lepega in trpežnega

cerkvenega tlaka

iz cementnih plošč

v najrazličnejših barvah in vzorcih in to po cenah, ki jih pri tujcih nstie vajeni, od 3 K do 6 K za 1 m² loco Ljubljana-kolodvor. Izdeluje tudi cevi in drugo cementno blago, grobne okvire, križe itd. 726 B 5-2

Vzorci v naravi na zahtevo.

